

הילה ליזר בג'ה

ימים לבנים

איתם טובול

רשות הקמעות

לילך מדר

לחש

בלה חבצקין

מגרש הרוסים

נאווה הראל שושני

עם הספר

תערוכות
חורף 2020

גלריה עירונית
לאמנות ראשון לציון
בית גורדון - לונדון

מקבץ התערוכות - חורף 2020 נע מן ההעדר,
דרך הצעות שונות להתמודדות עם 'קשיי החיים',
אל החיים כאן ועכשיו.

הילה ליזר בג'ה מציגה מיצב המשתמש במדיומים שונים.
הומלסים- נעדרי בית, שרועים במרחב (שסימונו הציבורי-
דשא והוא בגלריה עירונית הפתוחה לציבור). הסאונד העולה
מציף תחושות בדידות שהן נחלת הפרט בכל מקום.

איתם טובול מציג סדרת שלטים השייכים ל'רשות הקמעות'
שיצר: רשות וירטואלית המתבררת בשלטי רחוב, והצעתה היא
סעד לפרט, קמע.

לילך מדר מציגה סדרת מקדשים קטנטנים המציעים
נחמה דרך עשיית פעולה כלשהי שיכולה אולי להביא מרפא,
לתקן, לעזור.

בלה חבצקין מצוירת את החיים המורכבים, הפרועים,
האינטנסיביים. אופני הציור הצבעוני מייצרים תמונות
עשירות מבע, חיוניות ואנרגטיות ועם זאת מחוברות
למכאובי ההווה.

נאוה הראל שושני מציגה 3 עבודות פיסוליות, פסל קיר 'עם
הספר' מזכיר לצופה סימניו של עם: מכתונת הפסים של יוסף
ועד מדי האסיר שלבשו היהודים במחנות הריכוז. האובייקט
שנוצר בברזל מלא ספרים.

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט **אלי פולק**
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת **רות מקבי**
מנהלת תחום אמנות **אפי גן**

5 תערוכות יחיד חורף 2020 ; פברואר 2020 - אפריל 2020
אוצרת **אפי גן**, אוצרת משנה **עדי אנגיל**

קטלוג:

עיצוב: סטודיו עידית ענת iditanat.com
הפקה: דפוס חבצלת

כל המידות נתונות בס"מ גובה/רוחב/עומק
צילום עבודות הילה ליזר בג'ה עמ' 9-5: איל בג'ה

כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים
אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, bl-gallery.co.il

הילה ליזר בג'ה

ימים לבנים

ובו פסלי אבן. על גבי הקיר רישום בפחם, עליו מוקרנת עבודת וידיאו. תוך שהצופה מתקרב אל הדמויות, הוא שומע טקסטים המוקראים בפי יוצריהם. גדעון עפרת בטקסט 'בדד' על בדידותו של האמן, השיר 'סוג של יחד' מפי המשוררת אגי משעול והשיר 'מן החלון' של אילת אבני, יוצרת המרפררת בשירה אל שירו הידוע של חיים נחמן ביאליק.

בשנים האחרונות הופיע הבית ברבות מעבודותיה הפיסוליות מברזל של הילה. הוא שוכפל ולבש צורות מורכבות. ההומלס, האיש ללא בית, תחושת הבדידות, הסובייקט פנימה, הם גרעין התערוכה. הבית פינה את מקומו אל ההעדר. גילוי נאות: שימשתי מודל לאחד הפסלים בתערוכה. נפגשנו מספר פעמים למספר שעות בהן הפכתי מודל לפסל. השעות בסטודיו הנכחו את בדידותו של האמן, שהותו הארוכה בין ד'לת אמותיו, ללא ביקורת מן החוץ, ללא קשר עם החוץ. זמני היציאה החוצה מהסטודיו, מעולמו הסגור של האמן, כפי שעפרת מתייחס אליהם בטקסט שכתב, הם זמני בחירה מוזרים: לפתיחת תערוכות של אחרים, למפגשים/ביקורים נדירים יחסית של אמנים-מכרים, או (נדירות יותר) ביקורים של אוצרים. שעות בהן נפרצת הבדידות רק לכאורה, ואולי דווקא היות האחר בתוך המרחב היצירתי של האמנים - מעצימה את בדידותו. הבדידות היא אמנם מעיין נובע

שם תערוכת היחיד החדשה של הילה ליזר בג'ה הוא כשם שירה של המשוררת לאה גולדברג.

ימים לבנים, ארכים כמו בקיץ קרני-החמה. שלות-בדידות גדולה על מרחב הנקה. חלונות פתוחים לרוחה אל תכלת-דממה. גשרים ישירים וגבהים בין אקמול ומקרה. תחושת הבדידות של המחברת עומדת במרכזו של השיר ואל תחושה זו מכוונת התערוכה.

בשנת 2018 שהתה הילה שהות אמן בסנטה ברברה, ארה"ב. מדי יום פגשה הומלסים הישנים על המדשאות המטופחות בשדרות המותגים. הדיסוננס נגע לליבה והרגשת הזרות שהרגישה במקום, קרבה אותה אל אותם הומלסים. עיסוק בזרות, בדידות ומשמעותו של בית, הם מוטיבים חוזרים בעבודתה.

הצופה נכנס אל התערוכה ללא נעליו. פעולת הורדת הנעליים מכניסה את המבקר אל מרחב אחר בו מתקיימת הפרדה בין חוץ לפנים. הוא פוסע יחף אל גנו של אחר. על גבי דשא סינטטי לבן מונחות 3 דמויות שפוסלו בקנ"מ 1:1. כל אחת מונחת בתנוחה אחרת ומטופלת באופן אחר. הן אינן מכוונות למין או לאדם ספציפי אלא אל 'כל אדם'. דמות אחת עטופה קרטון אריזה כהומלסים המתכסים להגנה מהקור והגשם. דמות אחרת שוכבת בתנוחת מנוחה, מכוסה בטון, כמאובן/אדם. על דמות נוספת, מכונסת, עולה קיסוס פראי, המזכיר ביקור בגן נשכח

ב ד ד - גדעון עפרת

המודמנים. חיבוקים, מחמאות, נשיקות, מילים עבות, יין, הרבה יין. אפשר גם, שלעת-ליל, לצלילים מחרישי-אוזניים, יפזז פיזוזי קצב בין זרים עד אובדן-חושים. רק בבקר שלמחרת, הלום-חמרמורת, יקלוט האמן את תהומות הלכך שחוה בערב-ובליל-חגו. ורק בימים הבאים, מוקף בגלריה הריקה ונוכח אילמות הביקורת (וגם אם תכתב, ואפילו ישתבח שמו בביקורת, מילותיה ינשרו ממנו כעלים בשלכת) - רק אז יפנים האמן את חומת-ההפרדה הבלתי חדירה החוצצת בין יצירתו לבין העולם, בינו לבין האחרים. וכיכר בכך, שנידון לדבר אל עצמו.

לא ב"רזידנסי" בלייפציג או בניו-יורק, לא בסיבובי גלריות סופ-שבועיים בעיר זו או אחרת, לא באלה ימצא האמן מזור. בדידותו התל אביבית, שחמורה ממנה בדידותו בפריפריה, רק תחריף בארצות נכר. גם מאתר-הרשת שלו התייאש: פה ושם, נכנס אדם וסימן "לייק"; אך, הדממה העוטפת את האתר חובטת באמן. גם רדיפה משפילה אחר אוצרים ובעלי גלריות אינה תורמת בריאות. אין מנוס: האמן נידון לבדידות, נידון לבועת עולמו, בועת אישיותו, גחמותיו, חלומותיו, תשוקתו לאהבה. יום אחר יום, שעה אחר שעה, לומד האמן, על בשרו ועל נפשו, שחזון טולסטוי - "האמנות היא העברת רגשות מאמן למתבונן [לקראת כינונה של חברת אחווה אנושית...]" ("אמנות מהי?", 1896) - הבטחת שווא היא, חלום שווא. ואף אם פעפע האמן ביצירתו רגש אישי ללב צופה, אין כל סיכוי למשוב-חוזר של ממש ברמת תקשורת זו או אחרת. ובמילותיו של זוהר ארגוב: "בדד, במשעול אל האין / בדד, בנתיב ללא כלום / בדד, עם הזמן הבורח /...". כי, להיות האמן פירושו להכיר בבדידותך ולבחור בה. להיות האמן פירושו לתרגם ולצקת את כאב בדידותך ליצירת אמנות.

אמן עברי, מי יידע בדידותך?! ולא פתאום, קם אמן בבקר ולא מרגיש שהוא עם ולא מתחיל ללכת. להפך, עומד הוא לו לבדו, הרחק מהעם, בחדר סגור מואר בחשמל ועושה - אם עושה - מעשים: אולי מורח צבעים על בד, אולי מגבב חומרים בחלל, אולי מסב לשולחנו ומקיש במקלדת, אולי מדפיס צילום, ואולי סתם עושה סדר, קורא, משרבט משהו במחברתו. משועמם. והוא לבד. יש, ששכנו לסטודיו ייכנס לרגע קט והשניים יחליפו אי-אלו מילים; קפה. יש שהטלפון החכם ישמש לו מפלט והוא תר בו נואשות אחר איתותי פייסבוק, מעביר שעות בגלישות, אולי עושה "לייק", אולי כותב "טוקבק". קשה.

את השבוע מעביר האמן בציפייה ליום ה': אז, בערב, ייצא ויבוא בקהל פתיחות תערוכות. האם כאן, בין המתגודדים הבודדים בגלריה או במוזיאון יטעם קורטוב של יחדיו? לא, בדידותו צורבת אף יותר בין עמיתיו, וכל "דיבור-זוטא" (small talk) של לא-כלום והעמדת-פנים אינו כי אם מדקרה נוספת במועקת גלמודיותו. אך, לא איש כאמננו יישבר: הוא חוזר אל חדרו ואל רוטינת בדידותו בחלד, מטיל את כל יהבו על תערוכה שיציג בעוד כך וכך חודשים בגלריה זו או אחרת. כן, שם ואז, תינשא בשורתו; שם ואז, יוקרן כישרונו הכריזמטי; שם ואז, יריעו לו צופים ואנשי ביקורת, אולי גם אוצרים; שם ואז, יוצף בהכרה ואהדת הרבים; שם ואז, יבקיעו עבודותיו את חומת השתיקה הסוגרת עליו. עליו, עליה, על כולנו: בדידותו, בדידותה, בדידותי, בדידותנו - אנו בני האדם, אנו אנשי עולם האמנות.

והנה, בא יום לו ציפה ולו כה ייחל: עבודותיו על הקירות, ההזמנות הדיגיטאליות שוגרו, כמה בקבוקי יין וביסקוויטים על השולחן. חגיגה. ולעת ערב, זה אחר זה אחר זה, נקבצים ונקהלים

הלבן מתכתב עם סוף, עם מוות, עם אבלות ועם העדה. עבודת הרישום מציגה את מה שהיא קוראת לו mind construction, ניסיון להתייחס ברישום מופשט וקווי אל מסתרי המחשבה העצמית המורכבת, אל הפלטפורמה הנושאת את הווייתו של אדם. מוחו, מחשבתו. המיצב המורכב של הילה מתווה את סימניו של אדם, את שתיקותיו, מילותיו, מחשבתו, בדידותו. חוויה כולית דרך קול, מגע רגליים על הדשא, מראה עיניים, ותמונת האמנית בתוך שדה מחשבתה.

ליצירה, אך מאידך היא מקשיחה. כולנו חווים בדרך זו או אחרת בדידות. המרחב שהילה יוצרת מטופל באופנים רבים: מדיומים שונים (וידיאו, סאונד, פיסול, רישום), בהתייחסות פיזית אל פתחי הכניסה / יציאה, כמו גם אל כל הרצפה. דבר-מה טוטלי מתרחש בחלל. הצופה מוזמן לנוע ולהקשיב. ההקשבה אינה מאפשרת דיאלוג בין צופים, שיח, או דיבור מן החוץ. אנחנו נקראים אל ימיה הלכנים של האמנית. תחושת בדידות נחוית באמצעות פסלי גוף פיגורטיביים. הצבע

מן החלון

מן החלון
קל היום
קל תבדיו
הוא לבדו

מן החלון
פאר המציץ
קל היום
הגנה יציץ
קל תבדיו
קמלו בסלון
הוא לבדו
עומד בגאון

אילת אבני

סוג של יחד

עוצרת נשימה
כדי להרגיש את הרגע בו
החיים שוב רוצים
ואז מדדקפת לאט
כמו עשב שדרכו עליו.
בלנו בודדים וגם זה סוג של יחד,
תמיד יש ספור על ילד
שתעה ביצרה.

אגי משעול

מתוך: 'ערה' - אוסף שירים, הוצאת
הקיבוץ המאוחד

פרטי עבודות

הילה ליזר בג'ה

ימים לבנים - עמוד עמ' 5 (עליון), עמ' 6 (עליון ותחתון)
מיצב תלוי מקום, דשא סינטטי לבן, 3 דמויות פיסוליות,
בטון, גבס, קרטון (פרט) 2020

Mind Construction - עמ' 5 (תחתון)

הקרנת וידיאו 5:13 על גבי רישום פחם על בד, (4:25 מ'), 2020

איתם טובול

רשות הקמיעות - עמוד 13,12,11,10

הדפסת שלטי חוצות בהברשת מתכת, 2020

לילך מדר

מנוחה נכונה - מקדש הגעגועים - עמוד 15

אסמבלאז': אבן, פלסטיק, מתכת, עץ, צדף, זכוכית, חול, זהב
30/30 ס"מ, 2019

בלה חבצקין

Jerusalem Boom - עמוד 16

טכניקה מעורבת על בד, 100/150 ס"מ, 2019

אומץ - עמוד 18

טכניקה מעורבת על דף מודפס, 21.5/12 ס"מ, 2017

אבא גבוה - עמוד 19

טכניקה מעורבת על דף מודפס, 21.5/12 ס"מ, 2016

על מה ו'עלמה' - עמוד 20

טכניקה מעורבת על דף מודפס, 21.5/12 ס"מ, 2017

נאוהה הראל שושני

עם הספר - עמוד 22

ספרים, ברזל, 67/84/08 ס"מ, 2013

מסע הגיבורה - עמוד 24

רדי מייד מונח על ספרים נבחרים מספריית האמנית
32/25/34 ס"מ, 2014-2020

ויהי חושך - עמוד 24-25

שלט מפוצל לשניים 20/30 ס"מ, כ"א/רקמה חופשית על קרטון, 2019